

tilskydes indtil 2000 Rb. og i de paafølgende 5 Aar indtil 1000 Rb. til Stipendier; men da der foruden de 2,000 Rb. ogsaa var foreslaaet paa det foreliggende Finantslovsforslag at optage disse 600 Rb., medens Udvalget maatte gaae ud fra, at der ved Ordningen af Landbohøjskolen ved Summens Fastsættelse var taget tilbørligt Hensyn til de fornødne Præv og disse 600 Rb. ikke specielt vare opførte, saa foreslog man her i Thinget at stryge dem. Landsthingets Udvalg har nu herimod anført, at naagtet det maatte erkjendes, at dette Beløb ikke havde nogen Hjemmel i Loven af 1856, var man dog ved Behandlingen af denne Lov gaaet ud fra som en Forudsætning, at det skulde vedblivende tilskyde Skolen, og til Styrke derfor har det anført, at det af Mindretallets Ordfører her i Folkethinget gjentagne Gange blev fremhævet, at de 600 Rb. fremdeles skulde tilfalde Skolen. Det forekommer os imidlertid, at dette Beviis er saa skrøbeligt, at man gjerne kunde lade det ligge; det Hele støtter sig til nogle faa Linier af Mindretallets Ordfører, og naar der henføres til den i sin Tid afgivne Betænkning, turde det deraf være klart, at hans Indtringer ikke engang ere saaledes at forstaae, som de ere forstaaede i Landsthinget. Det andet Things Argumentation taber ogsaa en stor Deel af sin Vægt derved, at et enkelt Medlem af det samme Mindretal i et senere Foredrag i den samme Sag udtryffeligt udtalte, at efter Loven vilde Stipendiefonden ikke faae andre Indtægter af Statskassen end dem, der vare bevilgede i denne Lov. Naar der i det andet Thing fremdeles er henviist til de Motiver, der ledsagede Loven af 8de Marts 1856, er det ganske vist, at disse Stipendier omtales deri, men Hensigten dermed var kun at begrunde det Forslag, som fandtes i Lovudkastet, at der overhovedet skulde oprettes en Stipendiefond. Det er ganske vist, at de 600 Rb. ere bevilgede igjennem tre Finantsaar, men deri synes ikke at ligge nogen Berettigelse til ogsaa nu at vøtere dem, naar man ikke finder, at de længere ere nødvendige, og, som det er bemærket i Udvalgets Erklæring, vil det af Regnskaberne for 1858—59 og 1859—60 sees, at idetmindste ikke de fulde 600 Rb. ere forbrugte i disse Finantsaar. Udvalget tilraader derfor fremdeles

at fastholde, hvad Thinget vedtog ved anden Behandling.

Den næste Post angaaer ligeledes Indenrigsministeriet, nemlig Posten A. u. I. vedkommende Veivæsenet. Der er her kun Tale om et i og for sig ubetydeligt Beløb, nemlig om en Understøttelse til en afflediget Ophsynsmand ved Veivæsenet, som efter Finantslovsforslaget skulde erholde 140 Rb., der ved Forhandling her i Thinget bleve nedsatte til 100 Rb. Udvalget skal imidlertid ikke tilraade at fastholde Folkethingets tidligere Beslutning, da det af Tilægsbevillingsloven for 1860—61 sees, at bemeldte Ophsynsmand har faaet et Kvartals Understøttelse udbetalt, beregnet efter en aarlig Understøttelse af 140 Rb., og det derfor maaskee vilde være haardt, om man nu nedsatte dette Beløb; Udvalget skal derfor blot fastholde, at den Regel, som igjennem en Række af Aar har været fulgt ved Fastsættelsen af disse Understøttelser, er den, at man kun er gaaet til 140 Rb., hvor Vedkommende enten har tjent over 20 Aar, eller har været over 60 Aar, eller er kommen tilskade i Veivæsenets Tjeneste; men ingen af disse Omstændigheder foreligger i dette Tilfælde.

Under § 10 IV. 12 a., vedkommende Kirke- og Underviisningsministeriet, er Summen 480 Rb. forlangt forøget med 466 Rb. 88 St., en Post, hvorom der allerede ved Finantslovens Fremlæggelse var stillet Forslag, men som ved anden Behandling her blev nægtet, fordi der manglede tilstrækkelige Ophysninger i saa Henseende. Disse ere imidlertid senere fremkomne, og Udvalget maa erkjende, at den forlangte Sum er absolut nødvendig for Bygningens Conservation, og skal derfor tilraade Thinget at blive staaende derved.

Den anden Række af Endringsforslag, som ere vedtagne i det andet Thing, vedkommer Udsættelsen af forskjellige heri Thinget indsatte Bemærkninger, og et Hovedaffnit af disse angaaer de Poster, hvor Folkethinget har tilspiet den Betingelse ved Bygningsarbejder, at de skulle udføres ved Licitation. Det kan ikke have været det andet Things Mening, at der overhovedet ikke maatte staae saadanne Anmærkninger i Finantsloven, saa meget mindre,